

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117241314
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6117241314.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: G., proti žalovanému: S., o zaplatenie 9.436,44 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. júla 2020, č. k. 11Csp/133/2018-134, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal napriek jeho úspechu v spore, keďže mu vznik trov z obsahu spisu nevyplynul.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 09.10.2017 v rámci upomínacieho konania domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 9.436,44 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 8947,84 Eur od 24.06.2015 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil, že Z. (ako predchodca žalobcu) uzatvorila so žalovaným dňa 18.10.2010 Zmluvu o splátkovom úvere (ďalej len „zmluva“) číslo: XXXXXXXXX, na základe ktorej sa zaviazala poskytnúť žalovanému úver vo výške 10.000,- Eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v pravidelných mesačných splátkach po dobu 119 mesiacov od 20.11.2010 v sume 146,15 Eur. Úver bol poskytnutý žalovanému jednorazovo bezhotovostne. Neoddeliteľnú súčasť zmluvy tvoria Všeobecné obchodné podmienky Z.. Žalovaný sa touto zmluvou - okrem iného - zaviazal splácať poskytnutý úver vo vyššie uvedených mesačných splátkach, ďalej sa zaviazal vrátiť poskytnuté finančné prostriedky spolu s úrokmi z úveru ako aj uhradiť celkové náklady spojené s poskytnutím úveru. Zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzavretá dňa 29.09.2015 podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, postúpil postupca pohľadávku voči žalovanému vrátane príslušenstva na žalobcu o čom bol žalovaný upovedomený oznámením o postúpení pohľadávky. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutý úver resp. jednotlivé povinné splátky úveru riadne a včas t.j. v súlade so zmluvou a všeobecnými obchodnými podmienkami, právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve žalovanému dňa 04.06.2015 písomne oznámil, že v súlade s ustanoveniami zmluvy a všeobecných obchodných podmienok vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru a žiada o okamžité splatenie úveru. Žalobca listom zo dňa 08.06.2017 a 02.10.2017 - výzva pred podaním žaloby vyzval žalovaného k úhrade celej dlžnej sumy. Do podania žaloby žalovaný dlžnú sumu neuhradil. Celkový dlh žalovaného ku dňu podania návrhu je vo výške 9.436,44 Eur a predstavuje celkovú pohľadávku postúpenú na žalobcu pozostávajúcu z istiny vo výške 8109,81 Eur, úroku vo výške 1417,5 Eur, úroku z omeškania vo výške 188,9 Eur a z poplatkov vo výške 19,94 Eur mínus prijaté

úhrady, ktoré žalovaný uhradil žalobcovi po postúpení pohľadávky vo výške 299,70 Eur. Žalobca si zároveň uplatňuje zákonné úroky z omeškania. Ako dôkazy žalobca označil a predložil listiny: zmluva o spotrebnom úvere, výpis z účtu, obchodné podmienky, Oznamenie o postúpení pohľadávky, výpis z registra žalobcu, zmluva o postúpení pohľadávky + menný zoznam, výzva Z., vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a doručka, výzva pred podaním žaloby. V upomínacom konaní bolo žalobe vyhovené vydaním platobného rozkazu proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor s odôvodnením. V odpore uviedol, že platobný rozkaz doručený jemu dňa 28.06.2018 bol vydaný na podklade chybného hodnotenia na vec sa nevzťahujúceho spisového materiálu a je nedôvodný. So žalobcom G. nikdy neuzavrel žiadny finančno-právny vzťah, dával mu síce návrhy, no však mali charakter úžery. Pred piatimi rokmi (2013) veriteľovi Z. (Z.) včas a riadne oznámil jeho neschopnosť splácať úver č. XXXXXXXXXX a požiadal o krytie splátok z poistenia k úveru (úver nemal ručenie, len poistenie), nakoľko prišiel o zamestnanie, dostal sa do ťaživej životnej a finančnej situácie. Banka - Z. toto plnenie účelovo zmarila. Keďže on má XX rokov, má problém zamestnať sa, nevlastní žiadny nehnuteľný majetok ani hnutel'ny majetok vyššej hodnoty, naďalej je v ťaživej životnej a finančnej situácii. Veriteľ k veci pristupoval laxne a nekonal, má za to, že vec je premlčaná. Žalobca vo vyjadrení navrhol pokračovanie v konaní na miestne príslušnom súde, v dôsledku čoho vec bola postúpená na tamojší súd. K tvrdeniam žalovaného v podanom odpore uviedol, že nakoľko si žalovaný neplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a nesplácal úver riadne a zároveň nesplácal ani poplatky za poistenie k úveru došlo k zániku poistenia bez vyplatenia poistnej sumy. K námietke premlčania s poukazom na Všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu uviedol, že z dikcie ustanovenia § 103 vyplýva, že moment zročnosti celého dlhu a teda aj začiatok plynutia premlčacej doby treba posudzovať v kontexte dohody, v rámci ktorej je veriteľ oprávnený vyhlásiť predčasné zosplatnenie úveru a požadovať jednorázovo celú dlžnú sumu. Za týmto účelom aj zákonodarca za prvú polovicu druhej vety ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka vložil do zátvoriek odkaz na ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka. V zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ Zmluvné strany si možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky dohodli vo Všeobecných obchodných podmienkach právneho predchodcu žalobcu bod 7.6.1 a). Banka bola oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, nie je však povinná tak urobiť, teda ide o jej právo nie povinnosť. Poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn 4Cdo 75/2007 zo dňa 28.02.2008. Právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného výzvou zo dňa 14.05.2015 na možnosť zosplatnenia dlhu, v ktorom poskytol žalovanému dodatočnú 15 dňovú lehotu na plnenie. Keďže však zo strany žalovaného nedošlo k žiadnej úhrade, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 04.06.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu celkovej dlžnej sumy do 15 dní od prevzatia. Uvedenú zásielku žalovaný prevzal dňa 08.06.2015. Právny predchodca žalobcu mohol prvý krát uplatniť nárok na súde 24.06.2015, kedy zároveň začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá by uplynula 24.06.2018. Keďže žaloba bola doručená súdu v októbri 2017, teda v rámci plynutia premlčacej doby, z uvedeného vyplýva, že nárok nie je premlčaný. Na základe uvedených skutočností trvá na podanej žalobe v plnom rozsahu. Súd vo veci nariadil pojednávanie, sporové strany sa na pojednávanie nedostavili. Žalobca svoju neúčast' ospravedlnil, súhlasil, aby súd vec prejednal v jeho neprítomnosti. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil ťaživou životnou a finančnou situáciou, o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu nepožiadal, súhlasil, aby súd vec prejednal v jeho neprítomnosti. Súd preto prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti sporových strán pričom vychádzal z obsahu spisu a vykonaných dôkazov (§ 180 Civilného sporového poriadku).

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil a to z listinných dôkazov, predložených žalobcom, že právny predchodca žalobcu (Z.) poskytol žalovanému na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.10.2010 splátkový spotrebný bezúčelový úver vo výške 10.000,- Eur za dohodnutú ročnú úrokovú sadzbu 10,90 %, ktorý mal splácať v splátkach vo výške 45,38 Eur a od 20.11.2010 vo výške 146,15 Eur k 20.dňu v kalendárnom mesiaci do dátumu konečnej splatnosti úveru dňa 20.09.2020, pričom RPMN úveru bola vo výške 12,89%, priemerná RPMN 13,63%, celková čiastka spojená s úverom 17.086,80 Eur. Spracovateľský poplatok v zmluve činil 239,- Eur, poplatok za správu úveru bol v sume 2,99 Eur/mesačne a poplatok za upomienku v sume 25,- Eur. Dňa 14.05.2015 právny predchodca žalobcu - Z., vychádzajúc z obsahu tejto výzvy mal vyzvať žalovaného k úhrade dlžnej sumy vo výške 2.469,76 Eur, s ktorou bol ku dňu 12.05.2015 v omeškaní, a to do 15 dní od jej doručenia. Zároveň mu oznámil, že v prípade neuhradenia dlžnej

sumy pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Doklad o doručení výzvy žalovanému nebol do konania žalobcom, napriek výzve súdu predložený. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 04.06.2015 vyplýva, že Z.. žalovanému oznámila, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Z.. s účinnosťou od 01.01.2015. Na základe uvedeného banka oznámila, že ku dňu 03.06.2015 vyhlásila mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, čím sa pohľadávka zo Zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu. Žalovanému bolo oznámenie doručené dňa 08.06.2015. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29.09.2015 spoločnosť Z. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto konania, na žalobcu ako postupníka. Podľa Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, postupca na žalobcu postúpil pohľadávku zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 18.10.2010. V oznámení o postúpení pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka zo dňa 08.10.2015 Z. žalovanému oznámila, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1128/2015/CE zo dňa 29.09.2015 pohľadávku zo zmluvy uzatvorenej dňa 18.10.2010 postúpila na žalobcu. Dôkazy preukazujúce doručenie predmetného oznámenia neboli v konaní žalobcom predložené. Listom zo dňa 08.06.2017, odoslaným žalovanému dňa 09.06.2017 označeným ako predžalobná výzva a listom zo dňa 02.10.2017 odoslaným žalovanému dňa 04.10.2017 označeným ako predžalobná upomienka vyzval žalobca žalovaného na úhradu dlžnej sumy titulom neuhradeného úveru.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu zosplatnenia úveru, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 39 Občianskeho zákonníka, s odkazom na ktoré dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Dôvodil, že postúpenie pohľadávky upravuje vo všeobecnosti § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že postupom pohľadávky bola Z., a teda banka v zmysle § 2 ods. 1 zákona o bankách, tak postúpenie pohľadávky sa okrem ustanovení Občianskeho zákonníka riadi aj § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd preto musel posúdiť, či boli splnené zákonné podmienky pre postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Súd mal za to, že § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje výnimky z bankového tajomstva, ale upravuje postup veriteľa pri postúpení bankovej pohľadávky na tretí subjekt. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. V prípade pohľadávky banky je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná /dospelé splátky/ a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon a je preto neplatný. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offico. Príslušné ustanovenie umožňuje banke postúpiť pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky a po tom, čo je následne dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Žalobca predložil písomnú výzvu banky adresovanú žalovanému na splnenie dlhu zo dňa 14.05.2015. Takáto výzva je základným predpokladom pre postúpenie bankovej pohľadávky a musí predchádzať postúpeniu aspoň 90 dní. Mimoriadnu splatnosť úveru oznámila banka právnej predchodkyni žalovaného listom zo dňa 04.06.2015. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 08.10.2015 vyplýva, že k postúpeniu pohľadávky z banky na žalobcu došlo dňa 29.09.2015. Na základe uvedeného by sa prima facie javilo, že došlo k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky, keďže medzi výzvou banky (14.05.2015) a postúpením pohľadávky (29.09.2015) uplynula lehota 90 dní. Žalobca bol vyzvaný k preukázaniu splnenia predpokladov podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. V okolnostiach tohto prípadu nemožno akceptovať formálne predloženie výzvy banky bez toho, aby žalobca preukázal, že sa táto výzva mohla dostať do dispozičnej sféry žalovaného. Takýmto dôkazom by bol doklad o doručení výzvy, alebo napríklad podací hárok preukazujúci odoslanie takejto výzvy. Na tomto mieste súd zdôrazňuje, že

žalobca v konaní predložil napríklad dôkaz o doručení oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanému a taktiež predložil aj dôkaz o tom, že žalovanému bola zaslaná predžalobná výzva. Súd zastáva názor, že ak žalobca vedel preukázať okolnosť, že uvedené písomnosti zaslané do dispozičnej sféry žalovaného, o to viac, a to poukazujúc aj na výzvu súdu na preukázanie splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, mal pre úspešnosť v spore daný dôkaz týkajúci sa tiež výzvy do konania predložiť. Žalobca nepreukázal zaslanie ani doručenie písomnej výzvy banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovanému v dôsledku čoho podmienku zaslania výzvy nemožno považovať za splnenú. V súvislosti s uvedeným súd poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018, v ktorom najvyšší súd judikoval: Podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy vecí podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca nepreukázal, že sa platne stal veriteľom uplatnenej pohľadávky voči žalovanému, teda žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na jej uplatňovanie a z tohto dôvodu súd žalobu žalobcu zamietol. Vzhľadom na to, že súd žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, zo zrejmých dôvodov sa už nezaoberal samotným nárokom uplatneným v podanej žalobe. Žalovaný bol v konaní úspešný, ale nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil, ani zo spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú súd mu náhradu trov konania nepriznal (§ 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP).

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súčasne si uplatňujúc náhradu trov odvolacieho konania. Vychádzajúc z obsahu odvolania uplatňoval dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové a právne závery). V konkrétnostiach uvádza, že sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v tom, že žalobca nie je nositeľom aktívnej legitímácie v danej veci s ohľadom na nesplnenie zákonných podmienok daných ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nepopiera, že síce nedisponuje doručenkou k výzve jeho právneho predchodcu zo dňa 14.05.2015, avšak predložil podací hárok zo dňa 14.05.2015, ktorý podľa neho preukazuje odoslanie takejto výzvy žalovanému pred postúpením pohľadávky, teda podľa jeho názoru, tým boli dodržané podmienky dané ust. § 92 ods. 8 ZoB. Bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením časti peňažného záväzku voči banke nepretržite, dlhšie ako 90 kalendárnych dní a tiež, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to tak výzvou zo dňa 14.05.2015, ako aj výzvou označenou ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 04.06.2015, ku ktorej žalobca pripojil aj kópiu doručky preukazujúcej jej doručenie. Poukazuje na rozhodnutie KS Prešov zo dňa 16.03.2016 pod sp. zn. 12Co/223/2015 a tiež KS Prešov zo dňa 05.10.2016 pod sp. zn. 9Co/145/2015, ktoré podľa jeho názoru nasvedčujú v prospech jeho tvrdení. Zastáva názor, že ust. § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v tomto ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Aj prípadné porušenie povinnosti v danom zákonom ustanovení nemožno spájať s neplatnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok. V konaní predložil oznámenie o postúpení pohľadávok spolu s dokladom preukazujúcim jeho odoslanie, v dôsledku čoho žalovaný s tým bol oboznámený. Tiež sa mohol oboznámiť so všetkými listinami spolu s dorúčením žalobu. Relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenie pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky v súvislosti s čím odkazuje na rozhodnutie NS SR pod sp. 4Obo 210/01 KS Košice pod sp. zn. 1Co 387/2015 KS Žilina pod sp. zn. 8Co 564/2015, či KS Nitra pod sp. zn. 9Co 133/2013. Zastáva názor, že v danej veci došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Boli dodržané preto všetky zákonom stanovené podmienky, vrátane predloženia dokladu preukazujúceho odoslanie výzvy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 14.05.2015, a teda žalobca je v tomto spore aktívne vecne legitímovaný.

6. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Podľa jeho názoru je správne, zákonné. Poukazuje na to, že on nikdy predchodcovi žalobcu neudelil súhlas na postúpenie pohľadávky na postupníka, teda žalobcu. Stotožňuje sa s tým, že neboli splnené zákonné predpoklady pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB. Pokiaľ k tomu došlo, bolo to nesprávne a nezákonné. Podľa neho je všeobecne známe, že filozofiou banky pri vnucovaní úverov je sofistikovane premyslená stratégia a marketing poriadneho ošklbani klientov v podobe rôznych skrytých nástrah a rizík. Nepozorovane pri podpise zmluvy vnúti klientovi rôzne nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky. S poukazom na tieto skutočnosti, podľa neho relevantného charakteru v danej veci navrhuje, aby okrem zamietnutia odvolania žalobcu odvolací súd v kontexte konzekvencií za jeho obťažovanie zo strany žalobcu nad mieru primeranú pomerom, mu priznal zo strany žalobcu finančné zadosťučinenie za nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- eur, ktorá by mala účinok generálnej prevencie pre podobné prípady. Pokiaľ v konečnom dôsledku žalobca v odvolaní poukazuje na iné rozhodnutia rôznych odvolacích súdov, tak je potrebné si uvedomiť to, že každá jedna vec má individuálne okolnosti, vo svetle ktorých je potrebné ju posudzovať.

7. Žalobca nevyužil svoje právo podania písomnej repliky k vyjadreniu žalovaného.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore (žalobca), v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

10. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a odvolateľ existenciu takejto vady ani netvrdil.

11. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca namietal nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie v otázke posudzovania (ne)dostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, tiež existenciu inej vady spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (bez konkretizovania jej naplnenia), čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ , h/ a d/ CSP).

12. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP . Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

13. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. Iná vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody avšak za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý správne vyhodnotil, tiež vyvodil správny právny záver o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku nespĺnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému na žalobcu (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) za súčasného záveru o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky na žalobcu (§ 39 OZ), následkom čoho žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania napriek jeho plnému úspechu v spore nepriznal, keďže mu vznik trov z obsahu spisu nevyplýval (§ 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP). Odvolacím prieskumom nebola zistená ani odvolateľom formálne (bez skutkového vymedzenia jej naplnenia) namietaná existencia inej vady, spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje, aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty posudzovanej veci spolu so správnou citáciou aplikovaných právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočný podklad pre uskutočnenie vecného prieskumu v odvolacom konaní (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a s prihliadnutím na obsah odvolania žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

17. Súd prvej inštancie žalobu na zaplatenie žalovanej sumy zamietol z dôvodu, že dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku nespĺnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným na žalobcu (§ 92 ods. 8 zákona o bankách).

18. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

19. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že na základe zmluvy uzavretej v písomnej forme medzi doterajším veriteľom (postupcom, cedentom) a treťou osobou (postupníkom, cesionárom) postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi (cesus) novému veriteľovi, a to buď za odplatu, alebo bezodplatne. Postupník sa stane novým veriteľom, nadobúda pohľadávku (s príslušenstvom a právami s ňou spojenými). Postupca stráca postúpenú pohľadávku s celým príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Nie je ďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie.

20. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť. Okrem toho môže byť postúpenie určitých pohľadávok zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovoľené, ale len za určených podmienok.

21. Takýmto prípadom je ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase cesie (postúpenia) pohľadávky.

22. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1.) splatná, a to až po predchádzajúcej (2.) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnená (3.) omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

23. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/119/2013, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.

24. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525, alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

25. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy.

26. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (predtým ods. 7) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. V doslovnom znení dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu sa uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ V posudzovanej veci vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, konečná splatnosť poskytnutého úveru s právnym predchodcom žalobcu (Z..) bola dohodnutá do 20. 09. 2020. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29. 09. 2015 mala Z.. ako postupca žalobcovi ako postupníkovi postúpiť predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu, to znamená aj v časti do uvedeného momentu nesplácaných splátok. Zo strany pôvodného veriteľa Z.. vychádzajúc z obsahu listu zo dňa 14.5.2015 malo dôjsť k zaslaniu a doručeniu výzvy žalovanému na zaplatenie dlžnej sumy, s ktorou bol žalovaný v omeškaní ku dňu 12.5.2015 vo výške 2.469,76 eur, najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy s tým, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy v stanovenej lehote, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou celá pohľadávka banky. Doklad o doručení tejto výzvy žalovanému, však žalobca napriek výzve súdu prvej inštancie nepredložil. Následne banka už v liste zo dňa 04.6.2015 zaslala žalovanému oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky banky voči žalovanému, ktoré oznámenie bolo vychádzajúc z predloženej doručky žalovanému doručené dňa 8.6.2015. Vychádzajúc z § 53 ods. 9 Obč. zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, inak je daný právny úkon neplatný, a to v zmysle § 39 Obč. zákonníka, pretože je v rozpore so zákonom. V konaní síce bol predložený list zaslaný žalovanému obsahujúci výzvu na splnenie dlhu, avšak sa možno plne stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal, že táto výzva sa reálne aj dostala do dispozičnej sféry žalovaného (žalobca nepredložil doručku o tomto svedčiacu), možno prijať jediný záver, že Z.., nesplnila svoju povinnosť danú ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách (zaslať písomnú výzvu dlžníkovi, ktorý by následne bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku), nemohlo preto prísť k platnému zosplateniu úveru a preto následne ani k platnému postúpeniu pohľadávky zo strany pôvodného veriteľa Z.. na žalobcu v zmysle § 39 Obč. zákonníka. Keďže nedošlo k platnému zosplateniu pôvodným veriteľom - postupcom (Z..), tento nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 29. 09. 2015, je preto pre rozpor so zákonom (nielen kódexového typu) neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Postupca teda neukončil ku dňu postúpenia záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na strane druhej strane, nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy. Správny je preto záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu.

27. Písomná výzva banky klientovi (dlžníkovi alebo ručiteľovi; klientom v zmysle § 5 písm. h/ zákona o bankách je osoba, s ktorou má banka alebo pobočka zahraničnej banky v rámci výkonu bankových činností uzavretý obchod, ktorým je vznik, zmena alebo zánik záväzkových vzťahov medzi bankou a klientom), je predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu. Písomné oznámenie postupcu žalovanému o zosplatení dlhu, či o postúpení pohľadávky, na ktoré žalobca poukazuje v odvolaní, nie je výzvou, ako má na mysli citované ustanovenie, a ani ju nenahrádza. Preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal v tomto smere základnú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona č 483/2001 Z. z.

28. Keďže teda žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, s ohľadom na ktorú skutočnosť odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie

dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať. Postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy (§ 39 OZ) neprešla. Jeho žaloba na plnenie bola už z uvedeného dôvodu správne zamietnutá, preto posudzovanie zostávajúcich námietok odvolania je nadbytočné. Uvedené závery sú v súlade s názorom vyšších súdnych autorít na ktoré odvolací súd poukazuje v predchádzajúcich častiach rozhodnutia, preto poukazy žalobcu na niektoré rozhodnutia iných odvolacích súdov (naviac niekoľko rokov predchádzajúce) sú bez významu, o to viac, že niektoré z nich vzhľadom na ich obsah, na okolnosti danej veci ani nedopadajú.

29. Vecne správne za týchto okolností je tiež rozhodnutie o náhrade trov konania medzi stranami sporu.

30. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania tak nebolo možné považovať za opodstatnené.

31. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

32. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalovanému vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 100% vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní.

33. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

34. Záverom odvolací súd považuje za potrebné sa ešte vysporiadať s obsahom písomného vyjadrenia žalovaného k podanému odvolaniu a to v časti, ktorou požaduje v odvolacom konaní zo strany žalobcu zaplataenie finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- eur. Keďže jeho podanie by svojim obsahom v tejto jeho časti mohlo smerovať k podaniu vzájomnej žaloby, ktorá však v odvolacom konaní vychádzajúc z ust. § 372 CSP prípustná nie je, teda o takomto nároku žalovaného odvolací súd nebol v tomto odvolacom konaní vecne príslušný rozhodnúť, s poukazom na koncepciu sporového konania, s cieľom rešpektovať ústavné práva žalovaného na súdnu ochranu jeho práva uplatneného týmto podaním, ktoré by mohlo svojim obsahom byť vzájomnou žalobou, a ktoré preto nemožno bez ďalšieho ignorovať, odvolací súd spolu s vrátením spisu súdu prvej inštancie po skončení tohto odvolacieho konania, zároveň súdu prvej inštancie ako súdu vecne príslušnému postupuje uvedené podanie žalovaného v dotknutom rozsahu na ďalší procesný postup (§ 40 a nasl. CSP) o čom týmto obe sporové strany upovedomuje.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).